

τε αὐτὸς, οὔτε τὸ μαντεῖον. Ὁ δὲ Πουκεδίλ νομίζει, ὅτι ἦτον μικρὸς ῥύαξ, καὶ χύνεται εἰς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ Λιμένων καὶ Ἀκρωτηρίων.

§. α'. Τὸ βορειότατον καὶ μέγιστον ἀκρωτήριον τῆς Ἠπείρου ἦτον τὸ Ἀκροκεραύνιον, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Χαονίαν ἦσαν πολλοὶ καὶ καλοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου λιμένες, ὅτε ἦσαν μικρὰ τὰ πλοῖα· ὅθεν ὁ Σκύλαξ λέγει τὴν Χαονίαν εὐλίμενον. Ὁ δὲ Στράβων ἀναφέρει μόνου δύο λιμένας τῆς Χαονίας, τὸν Πάνορμον, καὶ τὸν Ὀγχησμόν. Ὁ μὲν Πάνορμος ἦτον εἰς τὴν μέσην τῶν Κεραυνίων ὄρων, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται καὶ τῶρα Πάνορμος. Ὁ δὲ Ὀγχησμός ἦτον ἀντικρὺ τῆς βορείας ἄκρας τῆς νήσου Κερκύρας, ὅπου εἶναι τῶρα οἱ ἅγιοι Σαράντα. Τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἄλλος λιμὴν κατωτέρω τῆς Χαονίας, Κασσώπη ἢ Κασσιόπη κολούμενος. Δὲν ἰξεύρομεν ὅμως ἀκριβῶς τῆς Χαονίας ἦτον, ἢ τῆς Θεσπρωτίας, ἐπειδὴ ὁ Στράβων λέγει μόνου τοῦ λιμένου τὸ ὄνομα, καὶ τοῦτο σκοτεινόν.

§. β'. Τῆς δὲ Θεσπρωτίας πρῶτον ἀκρωτήριον ἦτον τὸ Ποσειδίου, ἔπειτα ὁ λιμὴν τοῦ Βουθρωτοῦ Πηλώδης ὀνομαζόμενος. Ἐπειτα ἦτον τὸ Χειμέριον ἀκρωτήριον, καὶ ὁ λιμὴν Γλυκὺς, ὅπου χύνεται ὁ Ἀχέρων. Κατώτερον δὲ εἰς τὴν Κασσώπην ἦτον ἄλλος λιμὴν Κόμαρος ὀνομαζόμενος, ὅπου εἶναι τῶρα τὸ Φανάρι. Ἐἶτα εἶναι τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἔπου ἦτον ἡ Νικόπολις. Μετὰ δὲ ταῦτα εἶναι ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, καὶ ἔσωθεν τοῦ κόλπου εἰς τὴν βορείαν πλευρὰν ἦτον ἄλλος λιμὴν Ἀμβρακος καλούμενος. Καὶ τέλος εἶναι αὐτὸς ὁ μυχὸς τοῦ κόλπου, ὅπου ἦσαν τὰ μεσημβρινὰ σύνορα τῆς Ἠπείρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Νήσων.

§. α'. Πρώτη νῆσος εἰς τὸ βόρειον τῆς Ἠπείρου ἔμπροσθεν τοῦ Ἀκροκεραυνίου ἀκρωτηρίου καὶ τοῦ κόλπου τῆς Αὐλώνος εἶναι μία μικρὰ, ἡ ὅποια φαίνεται, ὅτι ἀπεκόπη ποτὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος ἀκρωτηρίου. Ὁ μὲν Σκύλαξ ὀνομάζει αὐτὴν Σασών, τῶρα δὲ ὀνομάζεται Σάζωνα, ἡ

Σάζινα. Εἶναι ὅμως ἀκατοίκητος, ὡς λέγουσι. Κατωτέρω δὲ, ἀντικρὺ τῆς Χαονίας καὶ ἀνωθεν τῆς Κερκύρας, εἶναι ἡ νῆσος Ὀρθρωνὸς, ὅπου ἤλθον οἱ στρατιῶται τοῦ Ἐλεφάνορος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος. Εἶναι καὶ ἄλλαι τινὲς μικραὶ περὶ αὐτήν.

§. β. Πλησίον δὲ τοῦ Βοθρωτοῦ, καὶ τοῦ Πηλώδους λιμένος εἶναι ἕνας σωρὸς πολλῶν μικρῶν νήσων, τὰς ὁποίας ὀνομάζει Σύβοτα ὁ Στράβων. Τώρα δὲ ὀνομάζονται Τετρανήσια. Αὐταὶ ἦσαν αἱ νῆσοι τῆς Ἠπείρου. Ὁ Στράβων λέγει, ὅτι ἦσαν καὶ ἄλλαι τινὲς ὀλίγου λόγου ἄξια. Τῆς Ἠπείρου νῆσοι νομίζονται γεωγραφικῶς καὶ ἡ Κέρκυρα καὶ οἱ Παξοί, ὅμως πολιτικῶς ἡ γεωγραφία καὶ ἱστορία αὐτῶν δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἠπείρον, διότι ἦσαν αὐτόνομοι, καὶ εἶχον διοίκησιν ἰδιαιτέραν, καὶ ἀνεξάρτητον. Ἐκυρίευσεν μὲν ὁ Πύρρος τὴν Κέρκυραν, ἀλλὰ πρὸς καιρὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ Πόλεων

§. α΄. Ἐπειδὴ εἶπαμεν τὰ ἄλλα ἰδιαιτέρως, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς ἑκάστην χώραν, ἀρχινοῦντες πάντοτε ἀπὸ τοῦ βόρειου μέρους, οἷον ἀπὸ τὴν

Χαονίαν, λέγομεν ὁμοίως καὶ τὰς παραθαλασσίας πόλεις. Πρώτη πόλις πρὸς τὸ βόρειον τῆς Χαονίας παραθαλασσία, καὶ πλησίον τοῦ Ἀκρακεραυνίου ἀκρωτηρίου, ἦτον ὁ Ὀρικός, κατὰ τινὰς νεωτέρους Γεωγράφους, τὸν ὁποῖον ἔκτισαν οἱ Εὐβοεῖς, ὅταν ἐπέσρεψαν ἀπὸ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος. Οἱ παλαιοὶ ὅμως τὰττουσι τὴν πόλιν ταύτην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσαν ὕστερον οἱ Μακεδόνες. Ἡ πόλις ἦτον ἐπίσημος, εἶχε καὶ λιμένα καλὸν εἰς τὸν κόλπου τῆς Αὐλαῶνος· ὠνομάζετο Ὀρικήα καὶ ἡ χώρα αὐτῆς. Ἐμπεριείχετο ὅμως εἰς τὴν Ἀμαντίαν χώραν. Τώρα δὲ ὠνομάζεται Ὀρχα, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος. Ἐκεῖ ἐγένετο ἡ καλλίστη τερέβινθος, Ὀρικήα τερέβινθος ὠνομαζομένη (α).

δ. β'. Κατωτέρω δὲ τοῦ Ὀρικοῦ γράφουσι τινες τὴν Χιμαίραν, πόλιν παραθαλασσίαν, ἡ ὁποία ὠνομάζεται τώρα Χιμάρα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκεῖ ἦτον ἡ Ἐλυμα πόλις τὸ πάλαι. Ἐπειτα ἦτον ἡ πόλις Φοινίκη κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου εἶναι τώρα ἡ Γραμάτα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦτον ἡ

(α) Ἡ Τερέβινθος εἶναι δένδρον μικρὸν, ἀπὸ τὸ ὅποιον γίνεται ἡ τερεβινθία, ἡ κοινῶς τρεμεντίνια ὠνομαζομένη.

Ἐκατομπεδῶν , ὅπου εἶναι τῶρα τὸ Σπότον ,
 ἔπειτα ὁ ῥηθεὶς Πάνορμος λιμὴν καὶ πόλις ,
 καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Ὀγχησμός ἢ Ὀγχισμός ,
 ὅπου ἦσαν πόλεις καὶ λιμένες. Ταύτας δὲ τὰς
 δύο πόλεις λέγουσι τινὲς μὲν τῆς Χαονίας , τι-
 νὲς δὲ τῆς Θεσπρωτίας , καὶ ἄλλοι λέγουσι τὴν
 Κασσιόπην τῆς Μολοσσίδος. Αὗται ἦσαν αἱ πα-
 ραθαλάσσιαι πόλεις τῆς Χαονίας (α).

δ. γ'. Μεσόγειοι δὲ καὶ πρὸς τὰ Ἰλλυρικά
 καὶ Μακεδονικά σύνορα τῆς Χαονίας ἦσαν πόλεις,
 ἢ Βαιάκη, Ἀντιγόνεια πρὸς τὴν Ἰλλυρίαν. Κυ-
 δριαὶ πρὸς τὴν Μακεδονίαν. Φανωτὴ, Ἐλίκρα-
 νον, Ἐλαιούς, καὶ Δόκνα κατὰ Μελέτιοι.
 Ὀμφάλιον, τὸ νῦν Δελβινάκι. Μαιανδρία, ἢ νῦν
 Ἀλανδριανά. Ταύτας δὲ λέγουσιν ἄλλοι τῆς Θε-
 σπρωτίας.

δ. δ'. Τῆς δὲ Θεσπρωτίας πόλεις παραθα-
 λάσσιαι ἦσαν τὸ Ποσειδίου καὶ Βουθρωτὸν, ἔπειτα
 ἢ Τορώνη, ἢ Τορύνη, ἢ νῦν Παλαιοπάργα.
 Ἐκείθεν δὲ τοῦ κόλπου Γλυκέως ἦτον ἢ Κίχυ-
 ρος, ἢ ὁποία ὠνομάζετο πρότερον Ἐφυρα, καὶ
 ἐκείθεν πρὸς τὸ Βουθρωτὸν ἦτον ἄλλη πόλις

(α) Πολυβ. Β'. ε'. η'. Στέφαν. Βοιάκ. Θουκυδ. Α'. μς.
 • Αἰβ. λβ'. 5. μγ'. 21. 23. μδ'. 26. Στράβ. Ζ'. Πτολεμ.

Φοινίκη ὀνομαζομένη, ἐπίσημος τὸ πάλαι· νῦν δὲ σῶζονται τὰ ἐρείπεια αὐτῆς πλησίον εἰς τὸ Δέλβινον· ἔτι δὲ καὶ ἡ Κυτάνη, ἄνωθεν τῆς θαλάσσης ὀγδόντα στάδια, καὶ πλησίον τοῦ Θυάμιος ποταμοῦ, ἢ ὅποια ἦτον ἐκεῖ πλησίον, ὅπου εἶναι τῶρα ἡ Φιλάτη. Ὁμοίως καὶ ὁ Βουλωρός, Φίλιπποι ἢ Γόμφοι, καὶ Ὀρωπὸς ἦσαν πόλεις μεσόγειαί τῆς Θεσπρωτίας. Ἡ δὲ Ἐλαία ἦτον παραθαλασσία, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ Ἐλεάτις χώρα· ὁμοίως λέγουσι τῆς Θεσπρωτίας καὶ τὴν Ἀυτιγόνειαν, τὸ νῦν Ἀργυρόκασρον, τὴν ὅποιαν ἔκτισεν ὁ Ἀυτίγονος. Τὸ μὲν Ἀργυρόκασρον κατὰ τοὺς νεωτέρους καὶ ἀκριβεστέρους πίνακας, ἀνήκει εἰς τὴν Χαονίαν μᾶλλον. Ἀυτιγόνειαν δὲ ἀναφέρουσιν εἰς ἓνα μέρος τῆς Ἰλλυρίας, ὅπερ ἐκυρίευσαν οἱ Μακεδόνες, καὶ εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἢ Ἀυτιγόνεια εἶναι τὸ Ἀργυρόκασρον. Πλησίον δὲ τῆς νῦν Παραμυθίας ἦτον ἄλλη πόλις Γλυκὺ ὀνομαζομένη.

§. ε'. Τῆς δὲ Κασσωπίας ἦτον τὸ Βουχαίτιον ὀλίγον μακρὰν τῆς θαλάσσης· ἢ Ἐλατρεία, ἢ Ἐλάτεια, ἢ Πανδοσία, νῦν Παλαιοβενετία, καὶ αἱ Βατίαι. Καὶ καθεξῆς ἦτον ὁ Κόμαρος λιμὴν καὶ πόλις ὡς εἶπαμεν, ὅπου εἶναι τῶρα τὸ Φα-

νάρι· ἔπειτα δὲ ἦτον ἡ Νικόπολις, ὁ Ἄμβρακος πόλις καὶ λιμὴν, καὶ τέλος ἡ Ἄμβρακία. Αὗται δὲ ἦσαν τῆς Μολοσσίδος κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

§. 5. Ἡ δὲ Ἄμβρακία ἦτον πρότερον πόλις αὐτόνομος, καὶ εἶχε περὶ αὐτὴν ἄλλας πόλεις· τὴν Μυγδουίαν, Πασσαρῶνα, Τεκνίωνα, Φυλάκην, Ὀρειον, Κράνας, καὶ Μέγαρα. Ὑστερον δὲ ἐκυρίευσαν αὐτὰς οἱ Μολοσσοί, καὶ ἦτον ἡ Ἄμβρακία μητρόπολις ὅλης τῆς Ἠπείρου. Ἡ δὲ Δωδώνη ἦτον πρὸς τὴν μεσόγειον τῆς Ἠπείρου, καὶ ἐπειδὴ αἱ χῶραι αὗται μετέβαλον τὰ σύνορα καὶ τοὺς ἡγεμόνας, ἀναφέρουσι αὐτὴν τινὲς μὲν εἰς τὴν Χαουίαν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Μολοσσίδα. Ἀναφέρονται δὲ καὶ τῆς Ἀθαμανίας πόλεις αἱ ἐξῆς. Αἰθιοπία, Ἀρχίθεια, Ἀθήναιον καὶ Ἀκαυθος. Ὁ δὲ Στέφανος ἀναφέρει καὶ τὰς ἐξῆς πόλεις τῆς Ἠπείρου· Αἰγύλιπα, Κροκυλίαν, Ἄσσον, Βερνίκην, Βούνειμα, Τραμπύαν, Βρυάντιον, τῆς Θεσπρωτίας· Ἰτώνην, καὶ Κορώνειαν, φρούριον τῆς Ἄμβρακίας. Λύγκον, Μεδεῶν πόλις καὶ κώμη. Κατὰ δὲ τὴν μεσόγειον τῆς Ἠπείρου καὶ πρὸς τὰ σύνορα ἦσαν καὶ ἄλλαι πόλεις καὶ ἔθνη διάφορα, τὰ ὅ-

ποῖα ἐξουσίαπαν ὑπερον οἱ γείτονες, ὡς θέλα-
μεν εἰπῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Ἐθνῶν.

§. α'. Ὁ Θεόπομπος ἔλεγε κατὰ τὴν μαρ-
τυρίαν τοῦ Στράβωνος, ὅτι ἦσαν δεκατέσσαρα
ἔθνη εἰς τὴν Ἡπειρον. Ἄλλοι ὅμως ἀναφέρου-
σι πλείονα, καὶ σχεδὸν ἔθνη τῆς Ἡπείρου ἀ-
ναφέρονται τὰ ἐξῆς, κατὰ ἀλφάβητου ἐκτιθέ-
μενα.

Ἄθαμάνες.	Δεξαμενοί.
Αἰγεςαῖοι.	Δεξάριαι.
Αἰθίκες.	15. Δρύοπες.
Ἄρκτάνες.	Δωνεττῖνοι.
5. Ἄμβρακιῶται.	Ἐλαιάται
Ἄμύνιοι.	Ἐλλοί.
Ἄμύνται.	Ἐλλοποί.
Ἄργυρινοί.	Ἐγχελεῖς.
Ἄτιντάνες.	20. Ἐλυμιῶται.
10. Αὐταριάται.	Ἐλινοί.
Ἄρξιδαντες.	Θεσπρωτοί.
Γενουαῖοι.	Κασσωπαῖοι.

Κέλαιθοι.	Πρασαιβοί.
25. Κεσρίνοι.	Σελλοί.
Μαρδόνες.	35. Συλλείονες.
Μολοσσοί.	Τάλαροι.
Μύλακες.	Τραγασσαῖοι.
Ὀρέσαι.	Τριπολίσσιοι.
30. Πελαγώνιοι.	Τυμφαῖοι.
Παρωραῖοι.	40. Ὑπαιλοχοί.
Παραυαῖοι.	Χαῦνοι.
Πλάριοι.	Χάουες.

Τούτων δὲ ἐπισημότερα ἀναφέρονται, οἱ Χάουες, Θεσπρωτοί, Μολοσσοί, Κασσωπαῖοι, Ἀμβρακιῶται, καί τινα ἄλλα, τὰ ὅποια ἦσαν αὐτόνομα. Οἱ Χάουες ὅμως καὶ οἱ Μολοσσοί ἦσαν τὰ ἐνδοξότατα, ἐπειδὴ ἐξουσίασαν ὅλην τὴν Ἡπειρον, πρῶτον οἱ Χάουες, ἔπειτα οἱ Μολοσσοί. Ἀλλ' οἱ Μολοσσοί ἐχρημάτισαν ἐνδοξότεροι καὶ ἐπισημότεροι τῶν Χαόνων διὰ δύο αἰτίας· ἐπειδὴ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ Διὸς, Αἰακοῦ, Πηλείως, Ἡρακλέους, Ἀχιλλέως, καὶ Πύρρου τοῦ πρώτου· ἔπειτα εἶχον

καὶ τὸ διαβῆτον μαντεῖον τῆς Δωδώνης εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

δ. β'. Τὰ μὲν παραθαλάσσια ἔθνη ἦσαν οἱ Χάουες, Θεσπρωτοὶ, Κασσωπαῖοι, Μολοσσοὶ, Ἀμβρακιῶται. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσι καὶ τὸ Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πλησίον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, καὶ ὀνομάζεται τῶρα Φίλοχι. Ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν μέρος τῆς Ἠπείρου. Οἱ παλαιοὶ ὅμως δὲν συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, οἱ ὁποῖοι λέγουσι σύνορον τῆς Ἠπείρου τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Τὰ δὲ ἄλλα ἔθνη ἦσαν ἄλλα μὲν πρὸς τὴν μεσόγειον Ἠπειρον, καὶ ἄλλα πρὸς τὰ σύνορα αὐτῆς, καὶ ἄλλα μὲν ἦσαν αὐτόνομα, ἄλλα δὲ ἐμπεριείχοντο εἰς τοὺς Μολοσσοὺς, Θεσπρωτοὺς, καὶ Χάουας καὶ εἰς ἄλλα, ὡς οἱ Κασσωπαῖοι ἦσαν μέρος τῶν Θεσπρωτῶν, οἱ Κεσρῖνοι τῶν Μολοσσῶν. Ἄλλα δὲ ἐμπεριείχοντο μὲν εἰς αὐτὰ, ὅμως εἶχον ἰδιαιτέρους βασιλεῖς, ὡς οἱ Ὀρέσαι, Ἀτιντάνες καὶ Παραυοί. Τοὺς δὲ Αὐταριάτας λέγουσίν τινες τῆς Ἰλλυρίας, ἢ Μακεδονίας. Ἦσαν δὲ οὗτοι τόσον δυνατοὶ, ὥστε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Μακεδονικῶν πολέμων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

δρου, ἐπολέμουν τὸν Αὐτοκράτορα βασιλέα τῶν Παιόνων. Ἦλθεν ὁμῶς εἰς βοήθειαν αὐτοῦ ὁ Κάσσανδρος, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας τότε, καὶ ἐνίκησεν αὐτούς· ἔπειτα τοὺς ἐσήκωσεν ἐκεῖθεν, καὶ τοὺς μετοίκησε πλησίον εἰς τὸ ὄρος τῆς Μακεδονίας Ὀρβηλὸν καλούμενον, τὸ νῦν Ἀργεντάρου. Ἦσαν δὲ τότε οἱ Αὐταριάται εἴκοσι χιλιάδες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις. Διὰ τοῦτο ἴσως ἐνόμισόν τινας, ὅτι ἦτον ἔθνος τῆς Μακεδονίας, ἐπειδὴ ἦτον ὕψερρον τῶ ὄντι. Ἐκ τούτων εἶχεν ὕψερρον ὁ Λυσίμαχος δύο χιλιάδας στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἔφυγον ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς τὸν Ἀντίγονον, ὅτε ἐπολέμουν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπειδὴ δὲν ἔδιδε τοὺς μισθοὺς αὐτῶν (α). Οἱ Αὐταριάται ποτὲ δὲν ἄφησαν ζωντανοὺς εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἀδυνατοὺς στρατιώτας αὐτῶν. Οἱ δὲ Ἀθαμᾶνες εἶχον τὸν βασιλέα αὐτῶν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας, ὡς λέγει ὁ Ἀρρίανός. Οἱ δὲ Τάλαροι καὶ Αἰθικες καὶ Ἀθαμᾶνες πρότερον μὲν ἦσαν ἔθνη Ἰππειωτικά, ὕψερρον δὲ ὠνομάσθησαν Θετταλικά, ἐπειδὴ ἦσαν εἰς τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ἀ-

● (α) Διόδ. Κ. ΙΓ'. ριγ'. Νικόλ. Δαμασκην. Αὐταριάτ.

θαμάνες δὲ ἦσαν οἱ εὖν Ἀγραφιῶται. Αἱ γυναῖκες τούτων ἐγεώργουν τὴν γῆν, οἱ δὲ ἄνδρες κατεγίνοντο εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, ὡς λέγει ὁ Ἡράκλειτος. Οἱ δὲ Ὀρέσαι, Πελαγῶνιοι καὶ Ἐλυμιῶται ὑπέταχθησαν ὑσερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.

§. γ'. Τούτων δὲ οἱ μὲν Δεξάροι ἦσαν ἔθνος τῆς Χαονίας πλησίον τῶν Ἐγγελῶν πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἰλλυρίας, ὅπου ἦτον τὸ ὄρος Ἀμηρόν ὀνομαζόμενον. Καὶ οὕτως ἦτον τὸ ἔθνος τοῦτο πλησίον τοῦ κόλπου τῆς Αὐλῶνος (α). Ὁμοίως ἦσαν καὶ οἱ Συλλίονες τῆς Χαονίας, κατωτέρω τοῦ ῥηθέντος κόλπου.

§. δ'. Τῆς δὲ Θεσπρωτίας ἦσαν οἱ Ἀμύνται, οἱ Αὐταριάται, καὶ οἱ Κέλαιθοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν πρὸς τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ἔτι δὲ οἱ Παραναῖοι, οἱ ὅποιοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τὸν Αὐσον ποταμὸν, ἐπειδὴ ἦσαν ἐκεῖ πλησίον. Τούτους ἀναφέρει καὶ ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ῥιανὸς παρὰ Στεφάνῳ (β)

(α) Στέφαν. Δεξάρ.

(β) Ἱστορικὸς, ὅστις ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, καὶ ἔγραψε Ἠλιακὰ, Θεσσαλικὰ, Ἰλιακὰ, Ἀχαϊκὰ, Μεσσηνιακὰ καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν ἔφθασαν εἰς ἡμᾶς. Ἀναφέρει ὁμοίως ὁ Στέφανος πανταχοῦ ἀποσπασμάτικα αὐτοῦ εἰς μαρτυρίαν πόλεων καὶ ἔθνων.

„Σὺν δὲ Παραναίοις καὶ ἀμύμοις Ὀμφα-
λιῆας·

Εἰς τὸν τόπον τῶν Παραναίων, κατοικοῦσι τῶρα
ἔσως οἱ Μεσοδίται. Τὸ δὲ Μέσσοβον δὲν ἰξεύ-
ρομεν πῶθεν ὠνομάσθη· ὁ Πausανίας ὅμως ἀνα-
φέρει καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν παρόμοιον ὄνομα πό-
λεως, Μεσοδόαν· ἢ ὡς νομίζουσι τινες, Μεσο-
δοῦνι ὠνομάσθη, διότι εἶναι μεταξὺ βουνῶν. Τῆς
Θεσπρωτίας ἦσαν καὶ Τυμφαῖοι, τοὺς ὁ ποίους
λέγει Στυμφαίους ὁ Στράβων, οἱ ὅποιοι ἦσαν
πρὸς δυσμὰς τῶν Παραναίων, πλησίον, ἢ εἰς
τὸ ὄρος Τύμφην, ὅπου πηγάζει ὁ ποταμὸς τῆς
Ἄρτας. Ἔτι δὲ καὶ οἱ Χαῦνοι ἦσαν τῆς Θεσπρω-
τίας, καὶ οἱ Κεσρίνοι, ὡς λέγει ὁ Ῥιαννός.

„Κεσρίνοι, Χαῦνοιτε καὶ αὐχήμεντες Ἐλινοί.
Ἡ χώρα τῶν Κεσρίνων ἦτον μεγάλη, ἀναμεταξὺ
Βουθρωτοῦ καὶ Ἰωαννίνων, καὶ ἡ μητρόπολις αὐ-
τῶν ἦτον τὸ νῦν Κασρί.

§. ε'. Τῆς δὲ Μολοσσίδος ἦσαν οἱ Ἀφεί-
δαντες, οἱ ἑποῖοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ ἓνα βασιλέα
αὐτῶν Ἀφείδαντα ὀνομαζόμενον. Τοῦτο τὸ ὄνο-
μα εἶχε καὶ τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων ἀπόγο-
νος τοῦ Θησέως. Ἔτι δὲ οἱ Δρύοπες, οἱ ἑποῖοι
εἶχον τὴν πόλιν Δρυῖν, εἰς τὴν ἐπυρχίαν τοῦ νῦν

Δρυνουπόλεως. Καὶ οἱ Γεννουαῖοι, οἵτινες ὠνομάσθησαν ἀπὸ ἓνα ἡγεμόνα αὐτῶν Γενόαν καλούμενον. Καὶ οἱ Δωνετῖνοι.

„Ἐπτά δὲ Δωνετῖνοι, ἀτὸρ ὀκτώ και δέκα

Κάρες,

λέγει ὁ Ῥιανός. Ποῖος ἐξεύρει τί ἐνοεῖ μὲ τοῦτο ὁμῶς φαίνεται, ὅτι οἱ Δωνετῖνοι ἦσαν ἀνδρεῖοι και ἐπέσημοι. Καὶ οἱ Ἐλλοποὶ, οἱ ὅποιοι κατάτινας ἐλέγοντο και Ἐλλοί, και Σελλοί, και ἦσαν αἱ ἐγκατοικοὶ τῆς Δωδώνης περι τὸ Μαντεῖον. Ἡ χώρα αὕτη ὠνομάσθη και Δωδωνία ἀπὸ τοῦ Δωδώνη. Τώρα δὲ ἡ Ἐλλοπία λέγεται Λοπεσία κατὰ Μελέτιον, και οἱ Ἐλλοποὶ, Λοπεσοί. Καὶ οἱ Ὀρέσαι, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐκεῖ, ὅπου εἶναι τώρα ἡ Κόνιτσα, και ὠνομάσθησαν ἀπὸ τὸν Ὀρέσην υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνου, ὡς θελομεν εἶπῃ ὕστερον ὁμοίως ἦσαν τῆς Μολοσσίδος και οἱ Ὑπαιλόχιοι. Ταῦτα τὰ ἔθνη ἀναφέρονται εἰς τὰς χώρας ταύτας, και κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ Θεσπρωτία ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ ἀνατολικά σύνορα τῆς Ἡπείρου, ὅπου ἦσαν οἱ Παραναῖοι. Ἄλλοι ὁμῶς δὲν ἔδωκαν τόσην ἔκτασιν εἰς αὐτήν, μήτε εἰς ἄλλην. Καὶ ἴσως ἐλάμβονον ἀδιαφόρως τὰ ὀνόματα, ἢ ἐκτάνθησαν ἕως ἐκεῖ κατὰ καιροῦς.

δ. ς. Τὰ δὲ ἐξῆς ἔθνη ἀναφέρονται ἀπλῶς μόνον Ἡπειρωτικά· ὡς οἱ Ἀμύνιοι καὶ Ἀργύρινοι· ὡς δὲ λέγει ὁ Λυκόφρων (α),

„Εἰς Ἀργυρίνους καὶ Κεραυνίων νάπας,
οἱ Ἀργύρινοι ἦσαν πρὸς τὸ βόρειον τῆς Ἡπειρου,
ὅπου ἦσαν πλησίον αὐτῶν καὶ οἱ Μύλακες.
Ταύτας τὰς πόλεις καὶ τὸν Ὀρικόον, ὡς λέγουσιν ἄλλοι,
ἔκτισαν οἱ Κολχοὶ, τοὺς ὁποίους ἔσειλεν ὁ Αἰήτης
να εὕρωσι τὴν Μήδειαν· ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν ἠμπόρεσαν
να τὴν λάβωσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰάσονος,
ἔμειναν εἰς τὴν Ἡπειρου (β). Ὁ δὲ Στράβων ἀναφέρει
καὶ μίταλλα ἀργύρου πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.
Ἐπειτα ἔχομεν καὶ τῶρα Ἀργυρόκασρον
εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ὅθεν δὲν εἶναι ἀπίθανον,
ὅτι ἔγινε τὸ ὄνομα ἐκ τοιαύτης αἰτίας.
Οἱ δὲ Ἀρκτάνες ἦσαν πρὸς τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας.
Φαίνεται δὲ ὅτι ἦσαν ἐπίσημοι καὶ οἱ Μαρδόνες
ὡς λέγει ὁ Εὐπόλις παρὰ Στεφάνῳ.

„Καὶ Χαόνων καὶ Παιόνων καὶ Μαρδόνων,

(α) 1017.

(β) Ὅρα ἐν τῷ Δ'. Τόμῳ τῆς Ἔφυγίας περὶ τούτων, ἐν τῷ περὶ Μηδείας, καὶ ἐν τῷ Ε'. περὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν.

C

Ὀμοίως ἦσαν Ἡπειρώται καὶ οἱ Πλαραῖοι, ἢ Πλάριοι, καὶ οἱ Τραγασσαῖοι. Ἄλλ' ὁ Μελέτιος λέγει, ὅτι οἱ Τραγασσαῖοι ἦσαν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐν ᾧ ὁ Στέφανος λέγει αὐτοὺς Ἡπειρώτας, καὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Τράγασσον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε πολὺ ὁ Ποσειδῶν, ὥς πρὸς χάριν αὐτοῦ ἔπηξε τὸ ἄλας, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο τὸ ἄλας Τράγασσοι, ἢ Τραγασσαῖοι ἄλας. Ἐκ τούτου δὲ φαίνεται, ὅτι ὁ τόπος ἦτον παραθαλάσσιος, καὶ εἶχεν ἐκεῖ καὶ ἀλικήν, ὅπου ἐγένετο ἄλας κάλλιστον καὶ περίφημον. Αὗται ἦσαν αἱ ἐπισημότεραι πόλεις καὶ τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς διαφόρους Γεωγράφους καὶ Ἱστορικοὺς ἀξιοπίστους ἀναφερόμενα, ὅτι ἦσαν εἰς τὴν Ἡπειρον.
